

POZVÁNÍ NA POUTNÍ SLAVNOST

Draží bratři a sestry,

po roce opět stojíme před poutní slavností na Mariánské Hoře. Stalo se již pomalu tradicí, že se zde na tento den shromáždíme ve velkém počtu a, pokud je to jen trochu možné, za přítomnosti některého z našich biskupů. I když naše poutní místo zatím nemá takový zvuk jako nedaleké Králíky nebo Chlumeck u Luže či Malé Svatoňovice, dobře navštěvované pravidelné nedělní mše svaté na tomto místě a spontánní úcta k Matce Boží ukazuje na slibnou budoucnost Mariánské Hory.

Program pouti bude podobný jako v předcházejících letech. Po sobotní večerní mši svaté s rytmičtým zpěvem bude katecheze pro mládež. Od 22.00 h. bude probíhat celonoční adorace v poutním kostele, kterou sice zajišťuje mládež, ale na které jsou pochopitelně srdečně vítáni všichni farníci a poutníci. Zvláště v tomto roce příprav na Diecézní eucharistický kongres náš Otec biskup Dominik velmi doporučuje časté adorace a výstav Nejsvětější svátosti oltární.

V neděli 9.zářím bude mít první mši svatou v 7.30 h. P.Robert Kunert, S.J., který jako zdejší rodák má k tomuto poutnímu místu důvěrný a vřelý vztah. Dopolední mše svatá v 10.00 h. proběhne letos za účasti Otce biskupa Josefa Kajneka, který již nejednou zavítal na toto místo mezi nás. Odpolední program začne ve 14.00 h. literárním pásmem „Modlitby z archy“. Hudebně - literární pásma si získala své posluchače i kladnou odezvu od mnohých poutníků. V 15.00 h. se pomodlíme křížovou cestu venku v areálu Mariánské Hory a v 16.00 h. se uskuteční další mše svatá, obětovaná za všechny dobrodince farnosti.

Oproti uplynulým poutním slavnostem bude letos navíc ještě příležitost navštívit večer v 18.00 h. koncert varhanní hudby v evangelickém kostele v Horní Čermné. Za varhany usedne Mgr.František Vaníček z Hradce Králové. Celá poutní slavnost bude večer zakončena společným setkáním v orlovně od 19.30 h. Tento společně prožitý večer nám dá možnost si ještě popovídat, zazpívat si při kytarě a i něco pořídit ze „švédských stolů“. Věřte, že bude mojí radostí, když se tohoto večera všichni zúčastníte.

Kostelní sbírka této poutní slavnosti bude určena na plánovanou opravu kostela na Mariánské Hoře. Dá-li Pán Bůh, v příštím

roce by se uskutečnila generální oprava střechy poutního kostela, při níž by došlo k výměně některých hnilobných trámů, vaznic a krokví. Dále by se zhotovilo nové bednění střechy a položila by se nová krytina. Rozpočet opravy se pohybuje v rozmezí 800.000,- Kč až 1 milion Kč. V současné době má naše dolnočermenská farnost na svém kontě okolo 140.000,- Kč. Budu vděčný, když každý podle svých finančních možností sbírku podpoříte.

Bratři a sestry, drazí přátelé, dovolte mi, abych vás a všechny vaše blízké pozval na nadcházející poutní slavnost na Mariánské Hoře. Věřím, že i letošní oslava pozemských narozenin Matky Boží Panny Marie, se stane radostným zážitkem i dnem naplněným Boží milostí, ze kterého budeme všichni co nejdéle čerpat vnitřní pokoj a důvěru v Boží pomoc.

PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ – tentokrát trošku jinak

Kdykoliv vidím v obýváku na koberci ten zelený flek, vzpomenu si na první sv. přijímání dětí v tomto roce.

Letos mě sestra Ludmila poprosila o vyrobení tabla. Realizuji tedy její nápad – pastýř a ovečky. Nejdříve připravuji podklad. Musí být zářivý a teplý. Dobrý pastýř přece vyzařuje lásku a bezpečí. Otvírám tedy zlatěnku, vypůjčeným (no, tedy spíš znárodněným) štětcem natírám, natírám, natírám... A hele! I já mohu mít „zlaté české ručičky“! (I když jedině tehdy, když si je zapatlám zlatěnkou!)

Ovečky s nalepenými fotkami dědí rovnám na zlatý podklad a uvažuji, jak získat pastýře ve správné velikosti. Bude ho muset někdo namalovat, ale z úcty k němu, to rozhodně nebudu já. Manžel malovat umí a jistě tedy nebude nic namítat... Namítal, ale pastýře namaloval.

Ještě to chce nějakou pastvu! V uměleckém zápalu rozmíchávám zelenou temperu s trochou vody, obcháším tablo a koušu štětec. (Samozřejmě z té nepoužité strany). Tempera se krásně roztírá, barvení mi jde od ruky a už to mám! To je super! A právě to „super“ jsem neměla dodat, jelikož jsem ho doprovodila radostným pohybem ruky zapomínáje, že v ní mám misticčku se zbylou barvou. Ta, jak se ostatně dalo čekat, opustila moji ruku, spadla těsně vedle tabla na koberec a pokusila se o převrat, který se jí samozřejmě podařil. „No, nic“, říkám si, „pro trochu zelené barvy se svět nezboží!“ A s neztenčenou radostí se vrhám do dalších příprav na den D.

Mimo jiné na něj musím připravit synka Ladíka a ukazuje se, že největší problém bude obléci ho. Všechny kalhoty navleče, aniž by je rozepínal, vesta vypadá naprosto stejně na něm jako na ramínku a výraz jeho tváře při zkoušení oděvu mi na optimismu nepřidá. Nakonec kalhoty zajistíme páskem (který ovšem musíme opatřit další dírkou), vestu ignorujeme a oblékáme svetr.

Už sedíme v kostele a jako čistá pramenitá voda plyne slavnost prvního svatého přijímání. Všechny zmatky a nedorozumění jsou pryč a Boží přítomnost je hmatatelná. Po slavnosti se scházíme v Orlovně. Povídáme si, mlsáme dobroty připravené rodiči či příbuznými dětmi. Hitem dopoledne se stávají řezy NAPOLEON, vyrobené Sašou Pirklovou. Nakonec se rozcházíme – někteří s tichou radostí v srdci, někteří radost projevují poněkud hlučněji, a v tom je právě to kouzlo. Je tolik způsobů, jak projevit radost ...

Orlovna zvolna utichá a určitě se už těší na příští rok.

P. S.: A ještě recept pro mlsouny:

Řezy Napoleon

Suroviny:

- 1 ½ balíčku listového těsta
- 1 Salko
- 1 ½ balíčku vanilkového pudinku
- ½ l mléka
- 1 máslo
- 3 žloutky
- 3 lžičce cukr moučka

Postup:

Z listového těsta vyválíme čtyři pláty, které na plechu pěkně zarovnáme, ale okrojky schováme. Pláty upečeme do zlatova a okrojky o trochu! více tmavší. Plech vymažeme, ale neposypeme. Mléko Salko vaříme ve vodě tři hodiny a necháme vychladnout. Z mléka a pudinku uvaříme pudink. Máslo, cukr, žloutky utřeme a přidáme vychladlý pudink. Nakonec přidáme uvařené salko a vznikne karamelový krém. Upečené placky potřeme krémem. Vrchní placku potřeme krémem a posypeme drobečky, které jsme udělali z okrojků těsta.

DOBROU CHUŤ!

(AM)

NAŠE FARNOST BUDE MÍT JEDNO ADOPTIVNÍ DÍTĚ

Na výzvu uveřejněnou v Poutníku z července/srpna se do akce „adopce na dálku“ přihlásilo pět obětavých věřících, kteří chtějí pomoci jednomu dítěti ke vzdělání a ke slušnému životu. Je to málo nebo moc na naši farnost a její finanční potřeby? To nechávám na uvážení každému farníkovi. Důležité je, že u nás charitativní citění, podle výsledků všech charitativních akcí včetně finančních, je na vysoké úrovni. Díky Bohu a Vám za to, kteří pomáháte jakýmkoliv způsobem. Nezapomeňte, prosím, i na důležitost modlitby v této potřebě!

Dosud však není dohodnuto, ze které země bude dítě vybráno a zda to bude chlapec, nebo děvče. To rozhodne tajným hlasováním oněch pět věřících. Není dosud ani navázán kontakt s diecézní charitou v Hradci Králové. Výsledek však Vám oznámíme v příštím Poutníku.

Ještě jednou upřímně díky za podporu a Pán Bůh Vám zaplatí.

V. Jansa

ZE ŽIVOTA MLÁDEŽE

Slunečnicová svatba

Léto jede v plném proudu a další dva z nás, pro tentokrát Marki s Jirkou anebo, chcete-li, Žabák s Želvou, se rozhodli jít životem společně.

V pátek jsme zazpívali nevěstě na dobrou noc několik písniček. Tentokrát to nebylo jenom tradiční "zpívání pod okénkem", ale přibylo i netradiční "zpívání z okénka" od nevěsty, která měla sólo.

Svatební přípravy vyvrcholily v sobotu 11. srpna ve "slunečnicovou svatbu". Marki má moc ráda slunečnice, proto celou svatbu (oznámení, kostel, sál ...) zdobily tyto krásné velké květy. Slunečnice nechyběly ani ve svatební kytici, se kterou například perfektně ladila žlutá košile pana ženicha.

Slib lásky, úcty a věrnosti si dali v Tureckém kostele při rytmičké mši svaté. Spolu s Otcem Pavlem ji na přání, tenkrát ještě snoubenců, sloužil i kněz Jankó Ihnát, SDB z Prahy, který byl naším vůdcem na duchovních obnovách.

První manželskou zkoušku složili hned, když vyšli z kostela. Jirka musel uvařit na plynovém vařiči krupičnou kaši pro svou novou rodinku. Marki mu směla jen asistovat, shánět suroviny. Scházela jim dětská krupice, proto ji šla koupit do obchodu U Fernetky, kde ji doslova vyvážila láškou Fernetu a drobaký. Musím říct, že kaši opravdu uvařili, posypali cukrem a grankem a podávali dětem, kterých se sešlo opravdu hodně. V tom přifrčel rychlostí koloběžky pan pošťák a požádal Marki, jako bývalou poštovní doručovatelku, aby doručila speciální dopis na adresu Pehumákových, Velehradská ul. 11/8, 2001 Turecko. Dopis byl určen "PAR TRACAR" (tj. doručit na trakaři), abychom také využili Jirkovu motorkářskou zdatnost. Všechny překážky zvládli perfektně, včetně spadlé klády, kterou nakonec společně přežezali pilou. Nutno totiž podotknout, že od kolemjdoucího poutníka vyzkoušeli postupně i kladívko, brusli, pilník ... Marki si ještě zapojila domovní zvonek

u dveří zmíněného bytu, aby mohla zazvonit, a bylo doručeno. Poté se už všichni svatebčané odebrali na společný oběd do místního kulturáku.

Nás mladé, novomanželé pozvali večer na hostinu. Připravili jsme si tedy pro ně malý program. Hned po příchodu si Marki s Jirkou "za trest" zahráli volejbal, protože Jirka zmeškal svůj sobotní trénink.

Po vynikající večeři I. následovalo vysílání české telenovely Jak se máte Vávrovi v podání nás mladých. Konkrétně jsme vysílali 125. díl, ve kterém se naši mladí novomanželé vydali na svatební cestu na Maltu, tedy v bikinách, k vlnícímu se moři a do kraje jedinečných západů slunce. Následoval 987. díl, který vyprávěl od tom, jak se našim hrdinům rozrůstá rodinka a jak společně prožívají trampoty všedních dnů.

Později během večera proběhla i "svatební ruleta", ve které zahráli tentokrát novomanželé nám scénky z vlastního života. Témata, která si sami vylosovali zněla:

1. Život v přírodě aneb Jak se potká žába s želvou;
2. Když už je veškerá psychologie v háji ... (na motivy písničky, kterou Jirka složil při učení na zkoušku z psychologie s myšlenkami až kdesi v Turecku)
3. Jak učitelé přicházejí o iluze ... (neboť se oba stali učiteli).

Na přípravu vlastní scénky dostali vždy 5 minut a k dispozici měli několik rekvizit a celé svatební obecenstvo. Role herců se zhostili na výbornou, musím říct, že nás všechny opravdu moc pobavili. Jednoduše, jako za svobodna.

Celý večer to na svatbě přímo žilo. Jedlo se, pilo, tancovalo, hrálo, povídalo. Snad všichni jsme se výtečně bavili a o zábavu nebyla nouze.

Nám mladým se svatba opravdu moc líbila. Byla super! Budeme na ni rádi vzpomínat. Díky, Marki a Jirko, že jsme mohli být u toho s vámi. Přejeme vám, ať vás dnešní láska nikdy neopustí!

(Ma)

CÍRKVE PODLE POSLANCE ODS PAYNA

Snad ani Mart'an by nemohl mít bujnější představy o církvi než poslanec ODS a svérázný křesťan Jiří Payne. V článku „Církvím prospívá podpora i konkurence“, zveřejněném v MF Dnes dne 14. 05. 2001, Payne vyslovuje řadu pozoruhodných tezí. „Tradiční církve by chtěly okupovat celý náboženský prostor a brání vzniku nových církví

a náboženských společností,“ tvrdí evangelík a „také katolík“ Payne. Že by právě katolíci bránili svobodě víry? Ale ani novým církvím pisatel nevěnuje velkou důvěru. Dělí je na „slušné“ a „agresivní,“ jež by měly státní úředníci „vzdělati v religionistice“ hned zase rušit.

Payne klade na církve opravdu zvláštní nároky. Např. se mu nelíbí, že podle vládního návrhu zákona o svobodě náboženské víry má nová církve pro registraci shromáždit více než tři podpisy. „Zákon o sdružování občanů vyžaduje k registraci tři osoby. Neexistuje žádný důvod, aby pro vznik církevního společenství platil jiný

režim,“ hlásá. Věřící jako zahrádkáři, to už tu přece bylo! A jediné příslušnost ke straně, jejíž předseda se vyznamenal přirovnání církví k zahrádkářským spolkům, vysvětluje Paynův zápal. „Každý si může založit novou církev, to je přece svoboda vyznání garantovaná naší ústavou! Proč má stát rozlišovat občanská sdružení od církví?“ snaží se trumfnout svého mistra.

Církev podle Payna mají být zároveň chudé a zároveň konat dobročinnost ve zdravotnictví, ve školství, v sociální oblasti, ve věznicích a v armádě. Jak toho zázraku dosáhnout? „Prostředky na činnost vycházející z duchovních kořenů se najdou vždycky“, tvrdí Payne. Jenom ne žádný majetek, ten „nikdy

nevytvořil žádné duchovní hodnoty.“ Jak by mohla bez majetku vzniknout díla křesťanské kultury, jímž se dnes obdivuje svět, to pan Payne nevysvětluje. Majetek mu ovšem spát nedává. „Je-li stát špatný hospodář, pak církev je dvojnásob špatný hospodář!“ prohlašuje Payne.

Nevím, co mu brání přiznat, že např. hospodaření mnoha řeholních řádů svědčí o naprostém opaku. Ale kdybychom chtěli stopovat páně Paynovi myšlenkové postupy, jistě bychom na prvním místě našli mocnou touhu po originalitě. A protože je Payne především naježený fundamentalista (dokázal to ve sněmovně při jednání o vrácení

církevního majetku), nemůžeme se divit, že má spadeno na ty, kdo prosazují, aby všechny církve, včetně katolické, dostaly zpět, co jim právem patří. V tomto bodě je Payne nejrozpornější - ačkoliv brojí proti náboženské nevráživosti, nikdy se neovládne, aby jí vůči největší křesťanské církvi nedal průchod. A tak i když se tváří jako vidoucí křesťan, pravdu zavrhuje coby balast a hledí zavděčit se politickým chlebozárcům. Ti mají „lásku“ k věřícímu vepsanou přímo v obličej.

JUDr. Jiří Karas
poslanec KDU-ČSL

(Převzato z Hlasu č. 23/2001.)

VÝZDOBA NAŠICH KOSTELŮ

Socha sv. Alžběty po pravé straně oltářního obrazu sv. Jana Křtitele

Sochy Zachariáše a sv. Alžběty tvořily sousoší barokního oltáře již ve starém verměřovském kostele. Ukazují k oltáři - k Bohu, čímž nám naznačují, co je pro člověka nejdůležitější.

Dívám se na sochu sv. Alžběty a představuji si její setkání se svou neteří Marií, která ji pod dojmem zpráv andělových o svém vlastním početí ("Hle, i tvá příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a již je v šestém měsíci, až se o ní říkalo, že je neplodná, neboť u Boha není nic nemožného.") spěchá navštívit. Marii totiž radost z početí nezastínila rozum. Uvažuje realisticky: "Teta je již stará a jistě ji tento stav zmáhá, potřebuje pomoci!" Možná se dověděla i o oněmění jejího manžela, což ji pochopitelně ještě více nutí spěchat. Cesta je těžká a dlouhá. Ona však nemyslí na sebe, ale přemýšlí, jak nejlépe svou tetu potěšit.

Setkání je opravdu nádherné. Alžběta při něm prožívá velikou radost. I dítě, které v sobě nosí se radostí pohnulo. Alžběta totiž zázračně pochopila, že dítě, které čeká Maria, je onen po staletí očekávaný Mesiáš. Proto vítá svou neteř tak, jak zaznamenává Písmo svaté: "Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého!" I Maria projevuje svou radost a pronáší svůj překrásný chvalozpěv.

Proč zrovna Alžbětě a ne třeba Josefovi projevuje Maria svou velikou radost? Pochopitelně. Jen Alžběta, sama v očekávání, může pochopit toto obrovské štěstí, které Marii Bůh přichystal.

Z tohoto příběhu můžeme vyvodit poučení pro sebe. Tak jako Alžběta s Marií nesou své požehnání ve skrytu každodennosti, tak i já svoje dary od Boha nebudu vyhlašovat celému okolí, které by je svým nepochopením mohlo znevažovat. Měl bych si ve svém denním programu zavést chvíli ztišení pro četbu, rozjímání, modlitbu, případně bohoslužbu, duchovní obnovu, exercicie.

(JM)

MYŠLENKY

Krásné je, co vidíme, krásnější, co víme, zdaleka nejkrásnější, co nechápeme. (Nils Stenson)

Veselá mysl je matkou šťastných nápadů. (Luc de Clapier Vauvenargues)

Mít rozum je důležité, mít srdce důležitější. (Emil Oesch)

Vyslechnout soupeře je důstojnější než zakázat mu mluvit. (Herbert Böhme)

Kdo není vyrovnán sám se sebou, nachází všude nepřátele. (čínské přísloví)

Kdo chce tvořit, musí být veselý! (Theodor Fohtare)

Když svému příteli radíš, pokoušej se mu pomoci, ne zalíbit.

Člověk může být moudrý z dobromyslnosti a dobromyslný z moudrosti.

(Marie von Ebner Eschenbach)

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA**V září 2001 oslaví:**

78 let	paní Helena Vašíčková	z Dolní Čermné
76 let	pan Jaroslav Bednář	z Dolní Čermné
98 let	pan František Chmátal	z Dolní Čermné
50 let	paní Jiřina Kratochvílová	z Dolní Čermné
76 let	paní Jarmila Menclová	z Dolní Čermné
76 let	pan Jaroslav Šebrle	z Dolní Čermné
70 let	paní Jarmila Mikulová	z Dolní Čermné
60 let	paní Božena Motlová	z Dolní Čermné
93 let	paní Anděla Dušková	z Dolní Čermné
50 let	pan František Křivohlávek	z Dolní Čermné
60 let	paní Marie Vacková	z Dolní Čermné
50 let	pan Jan Dušek	z Verměřovic

*Všem oslavencům jménem farnosti i jménem svým srdečně blahopřeji
a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.*

Byli pokřtěni a stali se členy Kristovy církve:

na Mariánské Hoře	5.8. 2001	Matyáš Kubíček	z Dolní Dobrouče
na Mariánské Hoře	5.8. 2001	Lucie Junková	z Dolní Čermné
v Dolní Čermné	26.8. 2001	Matěj Hrdina	z Bystřece

Všem pokřtěným rád blahopřeji a vyprošuji všechny potřebné milosti do jejich křesťanského života.

Křesťanský jsme se rozloučili:

v Dolní Čermné	28.7. 2001	s panem Jiřím Smejkaem z Dolní Čermné
v Dolní Čermné	13.8. 2001	s panem Františkem Křivohlávkem z Dolní Čermné

Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku.

Svatost manželství přijali:

ve Verměřovicích	11. 8. 2001	Markéta Maříková z Verměřovic a Jiří Vávra z Dolní Čermné
v Dolní Čermné	25. 8. 2001	Jaroslava Mannlová z Petrovic a Jan Hrdina z Bystřece

Novomanželům Vávrovým a Hrdinovým rád blahopřeji a vyprošuji Boží ochranu a požehnání do jejich společného života.

Otec Pavel

POZVÁNKA PRO DĚTI**ÚSMĚVY**

KULTURNÍ KALENDÁŘ

So 1. 9. – 16.00 hod.	O PEJSKOVI A KOČIČCE - loutková pohádka pro nejmenší Sál lanškrounského zámku	
7. 9 – 8. 9.	MĚSTSKÉ SLAVNOSTI 33. ročník dálkového pochodu „LANŠKROUNSKÁ KOPA“	
Pá 7. 9. – 19.00 hod.	Koncert skupiny „PACIFIK“ Náměstí J. M. Marků v Lanškrouně	
So 8. 9. – 10.00 hod.	PESTRÝ ZÁBAVNÝ POŘAD ve kterém vystoupí: Ženský pěvecký sbor, Kamil Emanuel Gott, skupina TRAP, FOFR GRASS, DRAGON, AF BRASS BAND LETOHRAD, ANDZIA, RAPMASTERS Náměstí J. M. Marků v Lanškrouně	
Ne 9. 9. – 18.00 hod.	Koncert varhanní hudby MgA. František Vaníček Kostel v Horní Čermné	
Pá 14. 9. – 19.00 hod.	Josef Zíma a orchestr Jiřího Sládka Sál kina v Jablonném nad Orlicí	
Ne 16. 9. – 18. 00 hod.	Vernisáž výstavy Ivana Kopalová – sklo, Ivana Křivánková - oděvy Otevřeno denně Po - Pá 10 - 12 13 - 17 So 9 -12 Výstava potrvá do 13. října informační centrum v Jablonném nad Orlicí	
St 26. 9. – 19.30 hod.	Zahajovací koncert Kruhu přátel hudby Lubomír MALÝ – viola Jan NIEDERLE – klavír Sál lanškrounského zámku	
Pá 28. 9. – 20. 00 hod.	BÁRA BASIKOVÁ, Lanškrounský smíšený sbor Kostel sv. Václava v Lanškrouně	

SLUŽBA LEKTORSKÁ

Září 2001			
2.9.	Ne	22. neděle v mezidobí	7.30 Bláhovi 457 16.00 Marešovi 264 HČ
9.9.	Ne	23. neděle v mezidobí	7.30 Nastoupilovi 3032 16.00 Málkovi 77 HČ
16.9.	Ne	24. neděle v mezidobí	7.30 Pecháčkovi 207 16.00 Pecháčkovi MH
23.9.	Ne	25. neděle v mezidobí	7.30 p. Šimková 99 16.00 Macháčkovi 264 HČ
30.9.	Ne	26. neděle v mezidobí	7.30 Applovi 100 16.00 Jurenkovi 160

Říjen 2001			
7.10.	Ne	27. neděle v mezidobí	7.30 Vávrovi 264 16.00 p. Müllerová 87
14.10.	Ne	28. neděle v mezidobí	7.30 Faltusovi 128 16.00 Pecháčkovi 330
21.10.	Ne	29. neděle v mezidobí	7.30 Formánkovi 202 16.00 Menclovi 193
28.10.	Ne	30. neděle v mezidobí	7.30 Formánkovi 83 16.00 Marešovi 172

K ZAMYŠLENÍ

Povídá malý Pepík: „Maminko, když se modlíme a máme takhle ruce nahoru, tak se ruce radujou. A když je máme takhle dolů (ukazuje sklon sepjatých rukou), tak jsou smutný, že?“ Maminka přikývne. „To se pan farář u oltáře pořád raduje, že?“

„Mami, vezmeme si něco do Ježíšova království? A budeme tam mít svůj domeček?“ ptá se malý Jiřík.

„To ti nevím, ale jistě tam bude mít Ježíš pro nás něco přichystané.“ Odpoví maminka a přízná si svou malou víru.

„A mami, můžu si vzít s sebou aspoň sádrový zvířátko? A víš co, vezmeme si na sebe pěkný šaty, že?“

Maminka neví, co odpovědět. Citát z Písma o tom, že tam bude pro nás přichystáno „co oko nevidělo a ucho neslyšelo...“ asi ještě nepochopí. A tak řekne:

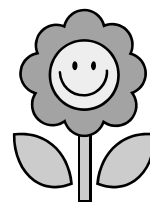
„Jiříku, my se nemusíme o to starat, pro nás všechno přichystá Pán Ježíš.“ A to mu stačilo. A maminka v duchu obdivuje víru devítiletého dítěte.

Honzíkova modlitba: „Pane Ježíši, odpusť nám, že na Tebe nemáme čas a na všechno ostatní máme. Nauč nás, abysme věděli, že Ty jsi nejdůležitější. Amen.“ A přidává: „Andělíčku, můj strážníku, opatruj mi mou **nožičku**...“

(ová)

PRO DĚTI

AHOJ DĚTI!

Tak se nám letní prázdniny překulily a opět začíná nový školní rok. S jeho začátkem se už nerozlučně pojí poutní slavnost na Mariánské Hoře. Každý rok tady slavíme narozeniny Panny Marie. Určitě by každý z vás dovedl o Panně Marii něco říci. Jistě si již mnohé pamatujete.

Víme, že Panna Maria byla chudá dívka z Nazareta, která celým svým životem chválila Pána, ať už při každodenní práci nebo při modlitbě. Pán Bůh si ji vybral pro veliký úkol. Měla se stát matkou Syna Božího. A Panna Maria svolila.

Dalo by se vyprávět dál, ale my máme dnes některé z dalších událostí zachyceny na obrázcích. Dobře si je prohlédněte a zkuste k nim přiřadit odpovídající popisy. A ještě se pokuste seřadit události na obrázcích tak, jak se skutečně odehrávaly.

Záměrně jsou jak obrázky, tak i popisy zpréházené. Vždy přiřaďte k jednomu číslu jedno písmeno.

Popisy:

A/ **Královna nebe i země**

*Panna Maria byla vzata do nebe
a korunována.*

B/ **Panna Maria - matka malého Ježíška**

*V Betlémě se Panně Marii narodilo
dítě - Syn Boží.*

C/ **Útěk do Egypta**

*Svatá rodina utíká před Herodesovým
hněvem.*

D/ **Po ukřižování Pána Ježíše**

*Matka Panna Maria drží v náruči svého
syna.*

E/ **Návštěva u Alžběty**

*Panna Maria navštívila svou příbuznou
Alžbětu, která čekala dítě.*

F/ **Zvěstování Panně Marii**

*Anděl Gabriel byl poslán k Panně Marii,
aby jí zvěstoval narození Ježíška.*

(Otazníček)

Pro starší:

Díky

Končí jedna část roku, na kterou se vždycky všichni moc těšíme. Prázdniny, dovolená, volno.. Ale protože nic netrvá věčně, i prázdniny mají svůj poslední den. Zůstanou nám vzpomínky, fotografie, nezapomenutelné zážitky na chvíli, kdy jsme cestovali, zažívali nejrůznější dobrodružství, putovali přírodou nebo třeba tábořili na slunné louce.

Byla to pro nás příležitost k odpočinku, uvolnění, vybočení z kolotoče každodenních povinností, příležitost k setkání s Pánem v chrámu přírody, na dalekých cestách nebo kdekoli jinde.

Díky, Pane, za krásu přírody, za krásu stvoření, za všechno pěkné, co jsme mohli o prázdninách vidět a uvědomit si za tím vším Tvoje dílo.

Děkujeme také za zdraví. Za to, co si člověk vůbec neuvědomuje, pokud to má. Až ve chvíli, kdy „něco nefunguje“, najednou pozná, po jak křehkém ledu se neustále pohybujeme s naprostou samozřejmostí. Díky tedy, že jsme vše prožili ve zdraví, že se všichni zase sejdeme a snad v žádné školní lavici nepřibude prázdné místo.

Děkujeme, Pane, za krásné dny, za písničky, smích, přátelství, zkrátka za vše, co každý z nás o prázdninách prožil. A dej, ať to všechno, co jsme načerpali, dovedeme předat druhým v radosti, která z nás bude vyzařovat.

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka: Dokončení věty znělo:...SLYŠEL OD SVÉHO OTCE.

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

22. neděle v mezidobí

2. září 2001

36. týden / 2001

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

3. září -	pondělí	22. týdne v mezidobí - mše svatá především pro děti 18.00 Dolní Čermná – za požehnání pro školáky a studenty v nastávajícím školním roce
4. září -	úterý	22. týdne v mezidobí
5. září -	středa	22. týdne v mezidobí 19.00 Dolní Čermná – na úmysl dárce
6. září -	čtvrtek	22. týdne v mezidobí 6.45 Dolní Čermná – na dobrý úmysl 19.00 Verměřovice – za Josefa Hofmana a otce, a za rodinu Beránkovu
7. září -	pátek	sv. Melichara Grodeckého, 1. pátek v měsíci, zasvěcený úctě Nejsv. srdce Ježíšova 19.00 Dolní Čermná – za Josefa a Annu Macháčkovy
8. září -	sobota	Svátek Narození Panny Marie 6.45 Dolní Čermná – za Ludmilu Bohuslavovu a manžela
9. září - neděle – 23. v liturgickém mezidobí		
Dolní Čermná -		7.30 h. – za farníky

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

ve farním kostele:	středa	od 17.00 - do 18.55 h.
	pátek	od 16.00 - do 18.55 h.
	v ostatní dny vždy 30 minut před začátkem každé mše svaté	
ve Verměřovicích:	čtvrtek	od 16.00 - do 18.55 h.

Akce ve farnosti:

akce	den	čas	místo
zkouška zpěvu na dětské bohoslužby	pondělí 3.9.	16.45 h.	fara Dolní Čermná
dětská mše sv.	pondělí 3.9.	18.00 h.	kostel Dolní Čermná
pravidelná měsíční návštěva nemocných a starších farníků	čtvrtek 6.9.	dopoledne	Dolní Čermná
	pátek 7.9.		

Poutní slavnost na Mariánské Hoře v sobotu 8. září a v neděli 9. září 2001

v sobotu	v 19.00 h.	<u>mše sv.</u> - za požehnání pro všechny mladé lidi
	od 22.00 h. - do 6.30 h.	<u>celonoční adorace</u> , zajišťuje mládež z Dolní Čermné
v neděli	v 7.30 h.	<u>mše sv.</u> - slouží P. Robert Kunert, SJ - v poutním kostele
	v 10.00 h.	<u>slavná mše sv.</u> - slouží Mons. Josef Kajnek, světící biskup v areálu Křížové cesty venku před hlavním vchodem do kostela
	v 14.00 h.	<u>hudebně - literární pásmo</u> : „Modlitby z archy“ v poutním kostele
	v 15.00 h.	<u>modlitba křížové cesty v poutním areálu</u>
	v 16.00 h.	<u>mše sv.</u> - za všechny dobrodince farnosti - slouží P. Seidl

Kostelní sbírka této neděle je určena na plánovanou opravu poutního kostela na Mariánské Hoře

Příležitost ke sv. zpovědi: po celý den v poutním kostele od 7.00 - do 17.00 h.

Odjezdy autobusů na Mariánskou Horu: z Verměřovic: v 8.30 h. a v 14.30 h.

Autobus jede z Verměřovic přes Petrovice a zastavuje na obvyklých zastávkách v Dolní a Horní Čermné. Po mši sv. se vrací stejnou cestou zpět.

(Pa)

POUTNÍK, ZÁŘÍ 2001

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: poutnik@post.cz

Uzávěrka příštího čísla je 9. září 2001, Poutník vyjde 30. září 2001

Členové red. kroužku: P. Seidl, P. Mareš, J. Mařík, R. Mannl, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková, Z. Krátký, T. Macháček
Tiskne Tiskárna DOBEL, Dobrovského 556, Lanškroun, ☎ 0467 / 52 31 59. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.

POUTNÍK

Mimořádná příloha při příležitosti
primice novokněze P. Jana Kunerta
22. září 2001 na Mariánské Hoře

Vzpomínky rodičů

Pokuste se napsat vzpomínku na své dětství. Většinou se vám vybaví jen několik útržků z dětství, málokdy se podaří vybavit z paměti souvislý tok životních událostí ze svého života. Budete-li chtít na rodičích, aby se pokusily vybavit si vzpomínky na dětství svých dětí, bude překvapeni, protože pro rodiče není dětství jejich dětí nikdy u konce. I dospělé děti jsou stále jejich děti, jejich věk, byť věk dospělých dětí, je stále dětský věk. A nejinak je to s dětstvím našeho syna Jendy. Kdy skončilo jeho dětství? Stále vidíme jeho přednosti, jeho slabosti, stále máme obavy o jeho zdraví, prožíváme jeho studium, každou zkoušku, máme snahu ovlivňovat jeho chování, vystupování i oblákání. Je to špatné?

Teprve na prahu splnění jeho životního cíle si uvědomujeme, že se něco láme, že i pro nás nastane, musí nastat, změna vztahu k vlastnímu synovi. Tato situace nám dovoluje malé ohlédnutí.

Přesto, že každý člověk je od svého zrodu sám, jedinec, individuum, v případě našeho Jendy je malý rozdíl. On a jeho bratr Tomáš se narodili jako dvojčata. Jenda je o něco málo starší. Naše vzpomínky na jeho dětství jsou vzpomínkami, ať chceme nebo nechceme, na oba dva. Narodili se v březnu 1968. To už jsme měli čtyřletého syna Martina. Myslíme, že pro něho narození dvojčat znamenalo ztrátu priority a na tuto skutečnost jsme my, jako rodiče, měly jen malý vliv. Dvojčata upoutávala pozornost všech příbuzných a známých bez možnosti na tom něco změnit. Myslíme však, že se s tím Martin dobře vyrovnal a tato situace neměla vliv na jejich vzájemný vztah. Chlapci rostli jako z vody, dvojčata jsou ve velké výhodě. Stále si mají s kým hrát, stále a stále vymýšlejí nové nezbednosti a když dojde k vyšetřování, vždy je vina na koho svalit. To já ne, to ten druhý. Není divu, že někdy došlo k potrestání toho nepravého, vždyť si byli tak podobní, že je ani rodiče nerozeznali. Jeden (dnes už nevíme který) má malou píhu a byla to pro ně potupa, pokusil-li se někdo rozeznávat jejich identitu podle píhy.

Z našeho pohledu to netrvalo dlouho a už tu bylo rozhodování kam jít po ukončení školy. Nestáčil jen dobrý prospěch ve škole, ale byl tu malý háček. Po celou dobu školní docházky chodili chlapci na náboženství. Najednou prý nejsou vhodný studijní typ a na školu nedostanou doporučení. Jenda se nedal a přihlásil se na zemědělskou školu. Do zemědělství se tenkrát asi nikdo nehrnul. Tomáš se šel učit řemeslo.

Ale ta puberta! Nevíme proč trvá tak dlouho. Ještě dnes vzpomínáme na následné čtyři roky. Tady mají asi rodiče o své děti obavy největší. Radit se nedá, rady se neposlouchají, každý se asi musí svými chybami a omyly poučit sám.

Jenda se ještě pokusil po maturitě přihlásit na Vysokou zemědělskou. Tam už neměl šanci vůbec žádnou. Zcela nepokrytě byl poučen, že není politicky na úrovni a nemůže být přijat.

Na vojnu rukovali Jenda a Tomáš společně. Do jednoho města i do jedné kasáren. To byla jistě velká výhoda, mít na vojně někoho blízkého. Tato výhoda se ukázala jako rozhodující při úrazu, který na vojně utrpěl, a Tomášova znalost prostředí a velitelů pomohla při řešení východiska.

Tímto úrazem končí Jendovo první dětství. Ano, není to chyba, protože se dá říci, že se Jenda znovu narodil. A to nejen obrazně, ale i v praxi začínal vše znovu. Musel se naučit jako dítě znovu jíst, mluvit, chodit, jezdit na kole, pracovat, skutečně jak to v běžném životě chodí, pouze čas výuky se přiměřeně zkrátil. Změnil se i způsob jeho myšlení, změnila se stupnice jeho hodnot. Velký vliv na něho měl pobyt v různých rehabilitačních ústavech, kde se seznámil s lidmi, kteří žijí s různými handicap. Postupně jsme si uvědomovali, že Jenda směřuje jinam a nakonec nás ani moc nepřekvapilo, že jednoho dne požádal otce, aby ho zavezl do Hradce Králové na biskupství s přihláškou do konviktu. Tady vzpomínky rodičů na jeho dětství končí. Zbytek musí dovyprávět on sám. Doufáme, že bude vyprávět svými skutky, svou dobrou prací na vinici Páně.

(M+J Kunertovi, rodiče)

Ta puberta!

Asi to opravdu stálo za to, o čemž svědčí i povzdech samotných rodičů v jejich „části vzpomínání“. Jak ona léta probíhala z našeho pohledu, tedy pohledu jeho vrstevníků, se pokusíme dokumentovat na několika úryvcích z „MIŠÍ“ kroniky:

VZNIK „MIŠÍ“:

Všechno to začalo 28. září 1985 v Horní Čermné na zábavě (BT), kde se skupinka čermenské mládeže rozhodla založit partu. Při vymýšlení názvu se vycházelo z předchozích tradic, nebo-li posezení v čermenském kempu... „MIŠ“ tzn. – „made in šrotokemp“ ... I když je náš název „MIŠ“ s měkkým i, naším znakem se stala myš s tvrdým y.

19.5. 1986: MIŠI z č. p. 125 (Honza+Tomáš-pozn. Redakce) měli tento den odvodů. Konaly se v Ústí nad Orlicí od 8 do 12 hodin. Poté poseděli v Družbě na ochutnávce piva. Ve 14,30 hod. odjízděli domů s mezipřistáním v Dobrouči u Vacků. Tam je vyzvedla Růža a v 17 hodin se vrátili na základnu č.p. 55, kde se právě zpracovávalo maso ze zabijačky. Poté celá MIŠ skončila na Letné. Poseděli jsme až do zavíračky a opět se odebrali na základnu a posvačili chutný prejt. Asi o půl jedné jsme skončili a začali se dopravovat domů. Výsledek? MIŠI z č. p. 125 SCHOPNI, ODVEDENI!!!

4.6. 1986: A už je to tady. Velký nápad! ...Trochu oslabený MIŠÍ klan seděl u předposledního stolu vpravo od vchodu. (V „C“ – poznámka redakce). U tohoto stolu se zrodil velký nápad, který poznamenal další MIŠÍ druh: „Co takhle postavit si chajdu?“ A hned to bylo jednoznačně schváleno a začalo se plánovat.

6.6. 1986: MATURITA

Jedna MIŠ udělala maturitu – zkoušku z dospělosti – a tak měli všechny MIŠI důvod k oslavě. Růža s Evou jely ze zkoušky a cestou do kempu natrhaly Honzovi kytičku z lučního kvítí. Po příchodu byly přivítány bouřlivým řevem. Pařba byla mohutná. Aby na placení nebyl Honza sám, udělala se sbírka do klobouku. Bylo to skoro jako sbírka na Národní divadlo. Oslava se povedla.

12.9. 1987: Mýtinka (chata MIŠ – pozn. redakce) zažila něco nového. Na ohni se tady totiž dělalo sele. Nechyběl ani soudek piva. A proč to všechno? Na návštěvě tady jsou Honzovi spolupracovníci, protože Honza se loučí se **SVOBODOU!!!** (zatím jen tou civilní).

11.3. 1989:... Na Mýtince se už schází obvyklé osazenstvo, kamínka rozpálená, už nedočkavě čekají na první porci křapáčů... Dá se říci, že se oslava vydařila. Snad jen jedna nepříjemnost tu byla. Před týdnem se Honzovi na vojně stala nehoda. Zatím se neprobral z bezvědomí a tak máme všichni o něj velkou starost.

21.3. 1989: Honza převezen do vojenské nemocnice do Prahy. Začíná se to zlepšovat. Všichni jsme moc rádi.

26.4. 1989: Honza je přeložen na neurologii!!! Další obrovský pokrok. Na návštěvě se sešla Eva s Tomášem K.. Honza už byl veselý.

Následujícího roku (1990) zápisy v MIŠÍ kronice končí. Dílem proto, že je zcela popsána, dílem proto, slovy kronikářky: „Čas běží, osudy party se začínají rozbíhat...a tak se vlastně končí velká kapitola mladických skopičin a dobrodružství ...“ A my se tak o dalších osudech skvělého kamaráda Honzy nic dalšího nedovíme, neboť posledním zápisem kroniky je přehled uzavřených sňatků a výčet „MIŠÍHO POTOMSTVA“. Za oněch „starých, dobrých časů“ by asi nikdo z nás nevěřil, že z Honzy bude jednou kněz. Dnes je to skutečnost. A tak si mu dovolujeme popřát krásnou „svatbu“ a velkou „rodinu“ plnou Božích dětí.

Za všechny MIŠI z kroniky vykousala Jitka M.

Slovo k primici

Kdosi z biskupů před časem prohlásil, že jedním kritériem úspěšnosti života ve farnosti je zrození a růst nového duchovního povolání. Dnes je často konstatováno, že nastává prudký pokles duchovních povolání. Počty bohoslovců se oproti minulým létům

zjevně snižují. O to je cennější každé nové kněžské povolání, které připomíná jakousi vzácnou bylinu, vyskytující se ve vysokohorské flóře.

Jsem rád, že z naší dolnočermenské farnosti letos vychází opět další novokněz. Z dosud žijících rodáků je Jenda Kunert šestým knězem, který pochází z Dolní Čermné. V roce 1937 přijal kněžské svěcení P. Antonín Kubíček, farář v Čestíně na Kutnohorsku. V roce 1970 byl v Rakousku vysvěcen Jendův strýc P. Robert Kunert, S.J., v roce 1975 P. Václav Vacek, současný farář v Letohradě, v roce 1992 P. Josef Hubálek, duchovní správce v Luži, a v roce 1999 byl vysvěcen P. MUDr. Vojtěch Novák, duchovní správce v Keblově.

Povolání Jendy ke kněžství je bezesporu záležitostí Boží rezie. Každé povolání k duchovnímu stavu je věcí milosti, ale zůstává do určité míry také tajemstvím. U Jendy snad o to více, že během své vojenské služby utrpěl vážný úraz. Podle očitých svědků, jen díky Bohu, je Jenda dnes mezi námi. Jenda však musel během své léčby prokázat velkou trpělivost a houževnatost. Díky těmto dobrým vlastnostem měl odvahu se v roce 1995 přihlásit na bohosloví a do

kněžského semináře.

Osobně jsem měl možnost celých šest let sledovat Jendovo studium teologie a jeho pobyt v kněžském semináři. Obdivoval jsem jeho nasazení, zájem o studium, ochotu se přizpůsobit podmínkám semináře. Nyní, již za několik dní, se uzavře za Jendou jedna kapitola jeho života, aby vstoupil do další fáze svého životního poslání - posvátné kněžské služby. Jendovo kněžství, tak jako nakonec každé jiné, bylo určitě bohatě zapláceno modlitbami, obětmi i utrpením mnohých známých i anonymních prosebníků. Těm patří v první řadě velký dík. Je na místě také vzpomenout Jendovi rodiče, kteří Jendu dobře vychovali a kteří mu během jeho studia vytvářeli dobré zázemí. Dále všechny Jendovi příbuzné a přátele, kteří při každé návštěvě dokázali najít pro Jendu slovo povzbuzení a určitě se za jeho povolání modlili.

Nadcházející primiční mše svatá Jendy by měla být

oslavou celé naší farnosti. Kněz totiž vychází z Božího lidu, z místní církve - z diecéze a z její části - z farnosti, aby byl podle rozhodnutí svého diecézního biskupa poslán sloužit do jiné farnosti. Povolání si nikdo nemůže získat sám, je to milost, která není dána jako výsada pro jednotlivce - kněze, ale pro jeho nezastupitelné poslání na této zemi: být dobrým pastýřem, svědomitě a s láskou zprostředkovávat svátosti a v souladu s církví učit základní pravdy a vyznání celé Kristovy církve. Jeho jediným vzorem je sám Dobrý pastýř Ježíš Kristus, pravý Velekněz a jediný Učitel, Mistr a Pán.

Chtěl bych jménem Jendy, vás všechny čtenáře Poutníka, blízké i vzdálené, pozvat na nadcházející primiční mši svatou, která se uskuteční, dá-li Pán Bůh v sobotu 22. září t.r. na Mariánské Hoře v 10.00 h. dopoledne. Přijďte, abychom se společně radovali, že Pán vybral na svoji vinici jednoho z našeho středu. Budeme za tuto velkou milost, kterou nám všem prokázal dobrotivý Bůh, děkovat a současně vyprošovat nová kněžská i řeholní povolání v naší farnosti.

Otec Pavel

Cesta ke kněžství

Každý člověk má mnoho a mnoho plánů a nápadů, týkajících se různým způsobem jeho života. Přístup k životu ovlivňují ovšem také praktické události, které se skutečně stanou, a které tedy nejsou pouze v lidských myšlenkách. Právě takové události potom mohou být odrazovým můstkem pro velká životní rozhodnutí.

Při mém rozhodování „čím budu, jaké bude mé povolání?“ se mezi dalšími nápady také objevilo povolání – být knězem. Poprvé mě tato myšlenka napadla při ministrování v kostele Panny Marie na Mariánské hoře. Tenkrát jsem byl v sedmé třídě ZDŠ, tedy krátce před podáváním přihlášek na další studia. Jako dítě jsem nevěděl, co všechno to obnáší, s čím je spojena přípravná cesta ke kněžství. V tu chvíli mě to ovšem ani nijak zvlášť nezajímalo řekněme z právního pohledu: „musí-nesmí“; přiznám se, bylo to pro mne spíš něco trochu tajemného. Teď nemám na mysli tajemno duchovní, ale čistě praktické. V dětství jsem totiž několikrát slyšel o jakémsi svém strýčkovi, který aby mohl být knězem, musel jednat jinak, než se v té době právě vyžadovalo. Tohoto svého strýčka jsem

v dětství neviděl a když se o něm mluvilo, tak se vlastně nemluvilo!?! Takové situace jsou pro mládež přitažlivé právě pro své tajemno. Ano, ptal jsem se, skrytě jsem zjišťoval, jak by se tenkrát člověk mohl stát knězem, ale po zjištění tolika nutností, které bych musel splnit, jsem vcelku rád přivítal, že byla vlastně „špatná doba“, že by mne na podobná studia těžko přijali, a šel jsem na Střední zemědělskou školu do Třešňovce.

Zemědělství jsem sice studoval, ale nebylo na prvním místě v žebříčku mých priorit. Jako téměř každého kluka, i mě v době dospívání velice zajímala auta a vše s čím se může jezdit. Postupně jsem získal různá řidičská oprávnění, poslední bylo na autobus. To už jsem byl na vojně v Přerově. Následkem mnou nezaviněné autonehody jsem se ovšem dostal i k ježdění, o které nestojí skutečně žádný člověk, ježdění na invalidním vozíku.

Právě ve Vojenské nemocnici v Praze ve Střešovicích, kde mě postupně dávali dohromady, se znovu objevil nápad z dětství – být knězem. Tato myšlenka však byla zcela neuskutečnitelná, tentokrát pro můj zdravotní stav. Bylo jaro 1989. Ani ve snu by mne tenkrát nenapadlo, že se v r. 1996 do Prahy znovu vrátím, ne do Střešovic, ale do vedlejších Dejvic, tentokrát jako seminarista – absolvent Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy.

Jan Kunert

